

20.12.72

עוד מעט יהיה כדאי לחברת התיירות הממשלתית להדפיס על מודעותיה הצביוניות את הסיסמה: "בקר בישראל וראה את העולם הזה".

כי לאחרונה גובר והולך מספר המשקיפים הזרים — בעיקר עתונאים ואנשי ציבור — היודעים כי העולם הזה הוא אחד מסימני-הגוף של הארץ, כמו הרציון, ריקוד ההורה, עתיקות קיסריה, צה"ל וימי-כינרת. הא כלול אצלם ברשימת המראות ההכרחיים.

כך קרה גם לסופר-העתונאי הקנדי היהודי, מרדכי ריצ'רד. מקלינט, גדול הדיו שבועונים של קנדה, הטיל עליו לבקר בישראל ולכתוב סדרת-מאמרים על חזיונותיו. בדרך לארץ התייעץ ריצ'רד עם ידידים, שכבר היו בישראל, שאלם מה יש לראות כאן. הוא ניסה לאסוף מעט אינפורמציה מוקדמת.

כמעט בכל השיחות צץ שם העולם הזה. היו אלה ימי החיכוח העולמי הגדול על הצעת חוק לשון הרע. בלונדון סיפרו לי ריצ'רד כי לדבריו השגריר הישראלי שם, מכון החק כולו נגד העולם הזה בלבד. הדבר גירה את סקרנותו של העתונאי, והוא החליט להתעניין מהו השבועון שממשלה מוכנה לחקק חוק מיוחד נגדו. השבוע הגיעו לארץ גליונות מקלינט, הכוללים את הסידרה של ריצ'רד. יש בה כדי לעניין אותך — לא רק מפני שהיא מגלה איך נראית ישראל כיום בעיני סופר זר, המחונן בהומור ובחוש-הסתכלות, אלא גם בגלל הקטעים הנוגעים להעולם הזה, השזורים לכל ארך המאמרים.

זהו קטעים מן הפיררה הגדולה, התופסת עמודים רבים בעתון:

אני שונא לטוס. על כן, כאשר המראתי סופר-סוף במטוס אל-על לתל-אביב, כירסמו בי הפחדים הרגילים. אך לפתע הבקענו את דרכנו בעד העננים אל אור השמש, והתרור ממותרות אחזה בי. אחרי הכל, הייתי בדרכי לישראל.

אפילו המדריך הישראלי לתיירים היה כתוב בחמימות אופיינית. "הבה ונקחה כי לא תהיה זקוק לטיפול רפואי, אך אם תזדקק לכך, הרי קל להשיג את הטיפול...". הייתי בדרכי לארץ לא-נודעת, אך יכולתי לקחת כי לא יתייחסו אלי שם כאל זר. הדילת שלי דיברה אלי באדישות. טסנו בי גובה של עשרה קילומטרים מעל לים התיכון המבהיק, אכלנו עוף כשר, והתקרבונו במהירות של 800 קילומטר לשעה לארץ הקודש.

קצת חששתי בשעה שנחתנו בישראל, מדינת היהודים, הארץ בה שוב אין אנו כורעים ברך בפני החרב של אי-הצדק אלא הננו אחראים בעצמנו לממשלה. חייכתי חיוך אחילי לעבר המוכסים — באמרי לעצמי: כן, זה נכון, הם במדים, הם נראים עוינים, אבל הם משלנו. דחפו אותי בגסות לתוך התיר. כך למדתי מייד את הלקח הראשון: שוטר הוא שוטר בכל מקום.

★ ★ ★

מלון אוויה היה נוח למדי — אולם ללא אופי, חיק מסגנון בינלאומי. הוא יכול היה לעמוד בכל עיר בעולם. העובד שחשב את מוזחודתי גרם לי לרגע של פאניקה. הוא היה מארוקאי. האם עלי לתת לו טיפ — לאח יהודי? חיוך רבי-צפיה. יד מושטת. אכן, הנער פתח את הראדיו למעני. ברל איכס שר. מעל לקערה בחדר-הרחצה התנודסה סיסמה: "עזור לנו להשקות את ה'נגב! חסוך במים!"

... בתוך היה מזג האוויר חמים. נזכרתי בעננים הכבדים ובריביות החודרת לעצמות, שהשארתי מאחורי בלונדון לפני שמונה שעות בלבד, וההתרוממות הזרה אלי. מכונית-השרות מדגם פולקסוואגן, שלקחה אותי לתל-אביב, היתה נהוגה בידי יהודי הבשן. איך ישראל מוצאת חן בעיניך? שאלני מיד.

"אני נמצא כאן רק שעה וחצי", אמרתי. הנוסע השני במכונית, נער אמריקאי בעל שיניים בולטות, אמר: "אני נמצא כאן כבר שלושה ימים. הערב אני הולך לראות טעודה בסיפאני".

"האם עברת את כל המרחק הזה כדי לראות סרטונים?" שאלתי.

"אבל זה סרט טוב מאד... אתה יודע, אני בכיל סביב העולם." הוא הגמיך את קולו: "האם ראת את החדרנית מהקומה השנייה?"

★ ★ ★

לא, עדיין לא. היא התיכה עצומה... אבל אין לנו שפה משותפת, הוסיף הנער בעצב.

אני יכול עדיין לזכור כמה נהדר היה

דובק רויאל

20 סיג.
81 אג.

תערובת חדישה:
"TOASTED"

פרסום ד"ר יעקבסון

בקופסת ה"מכסובב" - הבלתי נמעכת

העולם הזה, שבועון החודשית הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 226785, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ ת"א • פיון 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.